

ע"פ 2313/16 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 2313/16

כבוד השופט ח' מלצר
פלוני

לפני:
המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי
בבאר-שבע (כב' השופטת ג' שלו) בתפ"ח
07.02.2016 מתאריך 25265-01-15

תאריך הישיבה: י"ד באדר ב' התשע"ו (24.03.2016)

בשם המבקש: עו"ד יונס אלגרינאוי

בשם המשיבה: עו"ד קרן רוט

החלטה

1. לפני בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת על המבקש בגזר דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופטת ג' שלו) בת"פ 25265-01-15, מתאריך 07.02.2016, וזאת עד להכרעה בערעור.

רקע והליכים קודמים

2. כנגד המבקש ונאשם נוסף הוגש כתב אישום, אשר תוקן במסגרת הסדר טיעון, שייחס לו את העבירות הבאות: חבלה חמורה בנסיבות מחמירות (עבירה לפי סעיפים 335(א)(1)(2) ו-333 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין)), וניסיון לחבלה חמורה בנסיבות מחמירות (עבירה לפי סעיפים 335(א)(1)(2) ו-333 לחוק העונשין, ביחד עם סעיף 25 לחוק העונשין).

3. לפי עובדות כתב האישום המתוקן, בתאריך 08.01.2015, בשעה 16:00, או בסמוך לכך, המבקש נהג ברכבו ביחד עם נאשם נוסף, בעיר באר שבע (להלן יחד: הנאשמים). במהלך הנסיעה, המבקש הסיט את הרכב, וגרם לנהג קטנוע שנסע בסמוך (להלן: המתלון) להסיט גם כן את הקטנוע כדי להימנע מהתנגשות ברכב. בתגובה לכך, המתלון נסע במקביל לנאשמים, סימן לעברם בתנועת "אצבע משולשת", וחלף על פני הרכב. המבקש כעס על המתלון, נסע אחריו, עקף אותו, ובלם בפתאומיות את הרכב לרוחב נתיב הנסיעה. כתוצאה מכך, המתלון נאלץ לבלום בפתאומיות את הקטנוע, ונעצר ליד הרכב.

בשלב זה, בין המבקש לבין המתלון התפתח עימות מילולי קולני, אשר במהלכו הוחלפו צעקות בין הנאשמים לבין המתלון. בהמשך לכך, המבקש אחז בגופו של המתלון וניסה להפילו מהקטנוע על הכביש, ובתגובה, המתלון הרחיק את ידיו של המבקש. המבקש אחז במראות הקטנוע, משך אותו וניסה להפיל את המתלון ואת הקטנוע על הארץ. המתלון ניסה לדחוף את ידיו של המבקש, המבקש אחז בידו של המתלון ומשך אותו לתוך הרכב, ובין השניים התפתח עימות פיזי במהלכו דחפו השניים זה את זה ונפלו על הכביש.

לאחר מכן, הנאשם הנוסף יצא מהרכב כדי לסייע למבקש ותקף את המתלון בגבו. על מנת להרחיק את הנאשם הנוסף ולהתגונן מפניו, המתלון הפילו ארצה, ובשלב זה המבקש חזר לרכב. עובר אורח, אשר ראה את הנאשמים תוקפים את המתלון, התקרב אליהם, דחף את הנאשם הנוסף והרחיקו מהמתלון, והנאשמים הניחו למתלון והתרחקו מהמקום. המתלון אסף את הטלפונים הניידים של הנאשם הנוסף, אשר נפלו על הכביש והניחם בתוך קסדתו. לפתע, הנאשמים שבו במהירות אל המקום, כשהנאשם הנוסף אחז בידו במברג, והמבקש אחז במפתח הרכב. המבקש היכה את המתלון בחוזקה בראשו ופצע אותו. הנאשם הנוסף דקר את המתלון בגבו ארבע פעמים באמצעות המברג, ומי מהנאשמים ניסה לדקור את המתלון בחזה, כאשר אחת מן הדקירות גרמה לו לחבלה חמורה.

בהמשך, הנאשמים נטלו את הטלפונים הניידים שלהם, ונמלטו מהמקום ברכב, אך לאחר מכן נעצרו על-ידי שוטרים. המתלון פונה מהמקום על-ידי עוברי אורח לבית חולים. כתוצאה ממעשי הנאשמים - נגרם למתלון פצע דקירה חודר לבית החזה, בעטיו המתלון טופל בנקז חזה ונותר להשגחה בבית החולים. בנוסף, נגרמו למתלון פצעים בגבו, וכאבים בחלקים שונים בגופו.

4. בתאריך 22.06.2015, בית המשפט המחוזי הנכבד הרשיע את המבקש, על פי הודאתו, בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן. הסדר הטיעון - לא כלל הסכמה לעניין העונש.

5. בתאריך 07.02.2016, בית המשפט המחוזי הנכבד גזר את עונשו של המבקש. בפתח גזר הדין, בית המשפט המחוזי הנכבד עמד על החומרה היתרה הגלומה בעבירות האלימות אותן ביצע המבקש, אשר "במסגרתן פגע הנאשם בערך חברתי מוגן רם מעלה של זכות האדם להגנה על שלומו ועל שלמות גופו" (בעמ' 48 לגזר הדין). בית המשפט המחוזי הנכבד בחן את מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, ובפרט אלו המבוצעות

תוך שימוש בנשק קר, וקבע כי מתחם העונש ההולם בעניינו של המבקש נע בין 15 ל-48 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד פיצוי כספי לטובת המתלונן. בבואו לקבוע את עונשו של המבקש בתוך מתחם הענישה, בית המשפט המחוזי ציין לקולא את העובדה שהעבירות לא בוצעו לאחר תכנון מראש, אלא תוך כדי ויכוח שהלך והסלים.

נוכח האמור לעיל, ולאחר שאיזן בין כל השיקולים הרלבנטיים – בית המשפט המחוזי השית על המבקש את העונשים הבאים: 18 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו (החל מתאריך 08.01.2015 ועד 19.02.2015), 10 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש, במשך שלוש שנים מיום מתן גזר הדין, את העבירות בהן הורשע או כל עבירת אלימות מסוג פשע. כן חויב המבקש לפצות את המתלונן בסך של 12,000 ש"ח.

6. על גזר דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד הוגש ערעור לבית משפט זה, ובד בבד הוגשה הבקשה שלפני, אשר עניינה עיכוב ביצוע רכיב המאסר לריצוי בפועל, עד להכרעה בערעור.

בתאריך 21.03.2016 הוריתי על עיכוב ביצוע ארעי של עונש המאסר בפועל שהושת על המבקש, וזאת עד להחלטה אחרת.

הבקשה לעיכוב ביצוע, וטענות הצדדים בדיון

7. בבקשתו לעיכוב ביצוע המבקש טען, כי סיכויי הערעור להתקבל הם טובים, וכי לא ייגרם כל נזק מעיכוב ביצוע עונשו עד למתן פסק דין בערעור. זאת, בעיקר, לנוכח העובדה כי בכל התקופה בה התנהל ההליך המבקש הקפיד על תנאי שחרורו, ככתבם וכלשונם, והתייצב לכל הדיונים שנקבעו בעניינו, ובכך הוא הוכיח כי הוא ראוי לאמונו של בית המשפט. המבקש הוסיף וטען כי הוא אדם נורמטיבי ללא עבר פלילי, וכי שירות המבחן המליץ על כך שיוטל עליו עונש מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות, ומשכך – אי היענות לבקשה לעיכוב ביצוע תאיין את האפשרות לקבל המלצה זו.

8. המשיבה מתנגדת לבקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת על המבקש. לטענתה סיכויי הערעור בנסיבות העניין נמוכים, והסבירות כי עונש המאסר לריצוי בפועל שהושת על המבקש יקוצר לעונש שירוצה בדרך של עבודות שירות – קלושה. המשיבה הוסיפה וטענה כי קיים אינטרס ציבורי מובהק כי המבקש יתייצב לרצות את עונשו כבר עתה, נוכח אופי העבירות בהן הורשע, ונסיבות ביצועו, ובשים לב לנזקים הפיזיים והנפשיים שנגרמו למתלונן.

דיון והכרעה

9. לאחר שעיינתי בחומר שהוגש על ידי באי-כוח הצדדים ושמעתי את טיעוניהם – הגעתי לכלל מסקנה, כי דין הבקשה – להידחות. להלן יובאו הנימוקים לקביעתי האמורה.

10. על דרך הכלל – עונש מאסר, אשר הושת על נאשם, ראוי שיבוצע מיד לאחר שנגזר הדין, ואין בהגשת ערעור

כשלעצמו, כדי להצדיק את עיכוב ביצוע העונש (ראו, בין היתר, ע"פ 2957/10 אלאטרש נ' מדינת ישראל (26.05.2010); ע"פ 8397/10 זועבי נ' מדינת ישראל (28.11.2010); ע"פ 5921/12 סבג נ' מדינת ישראל (23.09.2012); ע"פ 3259/15 פלוני נ' מדינת ישראל (15.06.2015) (להלן: עניין פלוני)). ישנם עם זאת מקרים בהם קיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות את עיכוב ביצוע העונש, חרף האינטרס הציבורי שעניינו אכיפה מיידית של גזר הדין, כשאז ניתן להורות על עיכוב ביצוע עונש המאסר שהוטל על הנאשם, או על עיכוב ביצוע רכיבים אחרים של גזר הדין (ראו: ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2), 241 (007.06.2000) (להלן: הלכתשוורץ); ע"פ 1170/15 פלוני נ' מדינת ישראל (29.03.2015); עניין פלוני)). הנטל הוא על המבקש את עיכוב הביצוע לשכנע את בית המשפט כי בנסיבות העניין, יש מקום לסטות מן הכלל לפיו גזר הדין יבוצע מיד לאחר שניתן (ע"פ 3308/15 שמיאן נ' מדינת ישראל (13.07.2015)).

11. בבואו להכריע בבקשה לעיכוב ביצוע, על בית המשפט להידרש למספר שיקולים רלבנטיים ולאזן ביניהם. ב-ע"פ 2028/15 ג'וליס נ' מדינת ישראל (18.10.2015), עמדתי על השיקולים האמורים, בצייני כי: "לשם כך, על בית-המשפט לבחון, בין היתר, את חומרת העבירה ונסיבות ביצועה, משך תקופת המאסר, טיב הערעור וסיכויי הצלחתו, עברו הפלילי של הנאשם וכן את נסיבותיו האישיות המיוחדות של הנידון" (ראו גם: ע"פ 5741/04 יקירביץ' נ' מדינת ישראל (12.09.2004); ע"פ 37/07 פרג' נ' מדינת ישראל (11.02.2007); ע"פ 8676/07 חג' יחיא נ' מדינת ישראל (23.10.2007)).

12. יישום הקריטריונים שנקבעו בהלכתשוורץ ובפסיקה הנוספת שאוזכרה – על נסיבות המקרה דנן, מוביל למסקנה כי אין מקום לעכב את ביצוע עונש המאסר שהושת על המבקש – אפילו בהתחשב בעובדה שאין למבקש עבר פלילי, ושעובר להרשעתו הוא היה משוחרר במשך חמישה חודשים בתנאי מעצר בית, ואפילו שאין טענה שהוא לא עמד בתנאים שהושתו עליו. ארחיב בכך מעט להלן:

ראשית, חומרת העבירות בהן הורשע המבקש, ובהן עבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, והנזקים הפיזיים והנפשיים שנגרמו למתלונן, כעולה מתסקיר נפגע העבירה – מטים את הכף לעבר דחיית הבקשה לעיכוב ביצוע העונש (ראו: ע"פ 7960/15 פלוני נ' מדינת ישראל (22.12.2015); ע"פ 759/16 ג'בארין נ' מדינת ישראל (03.02.2016)).

שנית, ומבלי לקבוע מסמרות בעניין, סבורני כי בשים לב לעובדה שערעורו של המבקש מופנה כלפי גזר הדין בלבד (שכן הרשעתו התבססה על הודאתו – במיוחד לו במסגרת כתב האישום המתוקן) ובהתחשב בטענות המבקש שהועלו במסגרת הבקשה ובמהלך הדיון בפני, הסיכוי שתקופת המאסר שהושתה על המבקש תקוצר עד כדי כך שיתאפשר ריצוי של העונש בדרך של עבודות שירות, חלף ריצוי מאחורי סורג ובריח – הוא, לכאורה, נמוך.

13. נוכח כל האמור לעיל – הבקשה נדחית. עיכוב ביצוע עונש המאסר, שעליו הוריתי בהחלטתי מתאריך 21.03.2016 – יתבטל איפוא. המבקש יתייצב לריצוי עונש המאסר שנגזר עליו – עד תאריך 07.06.2016 בשעה 10:00, בבימ"ר דקל, או במקום אחר על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות, או דרכון. על המבקש לתאם את הליכי הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787336 או 08-9787377.

כל המגבלות ויתר התנאים שנקבעו בעניינו של המבקש יעמדו בעינם עד להתייצבותו של המבקש לריצוי עונשו,

כאמור לעיל.

14. המזכירות מתבקשת לקבוע את מועד שמיעת ערעורו של המבקש בהקדם, בכפוף לאילוצי היומן.

ניתנה היום, י' באייר התשע"ו (18.5.2016).

ש ו פ ט
